

תולעת הפארקים

כשמדברים על מחלות נפוצות בקרב כלבים בישראל, אי אפשר שלא להזכיר את תולעת הפארק (פירוסירקה לופי). אופן ההדבקות במחלה פשוט מאוד: כלבים המטיילים בחוץ, עלולים לבלוע, במודע או לאו, חיפושיות זבל המסתובבות על-גבי הקרקע, והנושאות את הטפיל בתוכן. לכן, מומלץ להשגיח על הכלבים ולשים לב שהם אינם מלקקים את הקרקע או אוכלים חיפושיות זבל. מומלץ אף שהכלב ירכיב מחסום פה בזמן הטיול.

ברגע שהטפיל משתחרר בקיבתו של הכלב, הוא עושה את דרכו באמצעות זרימת הדם לוושט, ומתמקם בדופנה לאחר שבועות ספורים. כאשר הטפיל מגיע לבגרות, הוא מטיל ביצים לתוך חלל הוושט, ואלו מתפתחות לתולעים. יתרה מזאת, הביצים מופרשות בצואה, וכך מעגל ההדבקות נמשך: חיפושיות הזבל מפרקות את הצואה, בולעות את הביצים שבתוכה, נושאות את הטפיל וכך מדביקות כלבים נוספים.

לתולעת הפארקים סימפטומים שונים, המעידים על הדבקות במחלה, לרבות: הקאות, שיעול, קושי בבליעה, בעיות נשימה, הופעת גידולי עור קטנים אך מובחנים (עקב נדידת התולעים לעור), בעיות עצביות (עקב נדידת התולעים לאזור חוט השדרה) ואף מוות פתאומי בשעת מנוחה או במהלך פעילות (עקב דימום מסיבי מכלי דם ראשי).

במידה שהכלב נדבק בטפיל, הוא מקבל מספר זריקות במרווחים של חודש עד 3 חודשים, בהתאם להמלצת הווטרינר. הזריקות מסייעות להרוג את הטפיל לפני שהוא מגיע לוושט, וגורם להסתבכות המחלה. טיפול אינטנסיבי, המערב לעיתים גם פעולות כירורגיות, יכול להקטין את סיכויי התפשטות המחלה, אך במקרים רבים הנזקים כבדים מדי ואינם ניתנים לריפוי.